

Isten lelkének ihletésére, melengető tüzes csókjára megfogant és virágba szökken az új élet: a keresztyén anyaszentegyház — Istenországa.

VII. Csodálatosak Isten útai! Országának ügyét veszni nem hagyja. Azért adta lelki tehetségeinket, hogy eszköz legyünk a kezében. Mi vagyunk a jelen magvetése Isten számára s a holnap aratása. Szívjuk magunkba a lélek földjének — az evangéliumnak — áldott erőit, töltekezünk szakadatlan. S aztán önmagunkban érleljük, szívünk vérével tápláljuk, szeretetünkkel melegítsük Istenországa csírázó magvetését, a magasabbrendű, békés emberi életet. Engedjük, hogy ránk zuhogjanak Isten szeretetének fényei, hogy mi is világolhassunk.

Isten munkatársai vagyunk. Amen.

LŐRINCZI LÁSZLÓ

A SZENTLÉLEK MUNKÁJA AZ EMBERBEN

Ma a szentlélekről szeretnék nektek beszélni. A sok baj, gond, betegség és háború között, amely feldúlja békés életünket, méltán kérdezhetjük: „Miért nem nyilatkoztatja ki magát ma is a szentlélek?”

Milyen lassan, szinte zajtalanul hömpölyög a nagy víz itt a hátunk mögött. Fennebb a forrása felé mennyivel zajosabb és sebesebb. Veszedelemes örvényeket kavar, zajló zuhogókon ömlik lefelé. De ahogy felénk halad, mind jobban megcsendesedik, lelassul, magának mind szélesebb és mélyebb medret vág. Ilyen a szentlélek útja is bennünk. Először jelenlétének apró jelei rezdülnek át szívünkön. Ezek a rezdülések apránként erősödnek, szívünk mind jobban eltelik vele, míg végül teljesen odaadjuk magunkat megszentelő erejének.

Mit felelnék, ha a jó Isten megkérdezné tőlünk: „Él-e bennetek a szentlélek?” Feleletünk csak ez lehetne: él, de nem eléggé! Érezzük magunkban, de csak olyanformán, mint a könnyű szellő érintését az arcunkon.

Igaz, nem is olyan könnyű szívünket kitárni a szentlélek előtt! Érezzük, hogy uralni akarja életünket, kicsi és nagy dolgokban, minden téren egyaránt. Vissza akar tartani a kegyetlenségtől, a gyilkolástól, a boszszuállástól. Békével akarja megtölteni családi hajlékainkat, s mi mégis félünk magunkat átadni neki.

Jó lenne megbarátkoznunk a szentlélekkel, mert az Isten lelke bennünk. Ha befogadnók, egészen más emberekké lennénk. Újjászületnénk; más emberré varázsolna át a szentlélek, Istennek lelke. S ez az újjászületés nagy dolog lenne. Nem néznők, hogy más emberek mit csinálnak, mindig csak azt tennők, ami jó. Szánjuk reá magunkat erre az újjászü-

ítésre. Harcoljuk ki magunkban azt minden napra, hogy másokkal szemben türelmesek, kedvesek és jók legyünk.

A szentlelket Isten adja nekünk, az az ő ereje, segedelme a szívünkben. Azt cselekszi velünk, hogy mi minden nap azt akarjuk, amit Ő akar. Imádkozzunk hát minden nap érte: „Add Uram nekem a szentlélek erejét, hogy akarjam a te akaratodat!“ Ezért az erőért minden nap meg kell harcolnunk a magunk harcát gyarlóságainkkal. Ma is, holnap is, holnapután is el kell szánnunk magunkat a szentlélek szerinti életre.

Akaratunkat sokszor hatalmába keríti gyarlóságunk. Olyanná lesz gyarló emberi akaratunk, mint a tornádó. Néha ebből, máskor más irányból tör rá életünkre; feldúlja nyugalmunkat, összetöri békénket. Rombolás, könny és vér jelzi útját.

A szentlélek úgy is jön, mint ébresztgető, szelid szellő, tisztító fuvallom. Nyugalmat, békességet hoz szívünkbe. Odaállít Isten mellé; odagyűjt az ő áldott közelébe.

Vegyetek szentlelket, hogy nyugodalmat találjatok a ti szívetekben.

*

Istenünk, hallgass meg minket, kik szegény és gyarló gyermekeid vagyunk. Adj erőt, hogy élhessünk a te szentlelkeddel. Adj bátorságot, hogy felvegyük a harcot a szentlélekért. Töltsd be szentlelkeddel a világot, hogy lakozhassál minden embernek a szívében és béke legyen a földön. Épüljön a te országod szívünkben és a világban a szentlélek által. Ámen.

SCHWEITZER ALBERT*

VEGYETEK SZENTLELKET!

Ap Csel 19, 12

1. Az egykori történet szerint egy lelkész azzal kezdte pünkösdi beszédét, hogy erősen rákiáltott a gyülekezetre: Vettetek-e szentlelket? Majd szétnézett közöttük s még erősebben kérdezte: Vettetek-e szentlelket? Mikor már harmadszor is még erősebben megismételte, az emberek egymásra néztek, azután a lelkészükre s tekintetük ezt mondta: A lelkészünkkel valami baj történt!

2. Pedig jobb lett volna, ha magukba néznek, mert a kérdés oka bizonyára bennük lappangott.

3. Az embernek gyarló élete rendjén mindegyre „szentlelket“ kell vennie. Töltekeznie kell újabb erővel, feszülő vágyakkal, mint az akkumulátornak, hogy szolgálni tudjon.

*Schweitzer Albert ezt a pünkösdi prédikációt, melyet a Christian Register 1947. 8. száma közölt, az afrikai Lambarene kórháza betegeinek mondotta el.